

הקדימה לעכב נמי הוי. ובוה הוי אתי שפיר נמי התוספתא דפ"ד דפסחים דמייתי התפא"י דבלא הקדים התמיד פסולין, די"ל דתוספתא מייתי בהקדים עבודת הדם. וצריך עיון. ובלאו הכי בעיקר דברי התפא"י כבר מבואר בתוספות צ,ב ד"ה תדיר להיפך והוא מובא בתוספות רעק"א.

שם המודה ואיל נזיר קודמין לשלמים. ולענין תודה ואיל נזיר עצמן עיין רמב"ם בפירושו סוף פרקין דתודה קודמת, עי"ש. וחידוש שלא העתיקו תוי"ט כאן במקומו.

מ"ד תוי"ט ד"ה וכן נהקדשה. ח"ל, אצל לשון רש"י למקראה שמהא נקראת צענין מחלה כו'. עיין שטמ"ק שבגליון הש"ס צ,א וצע"ק.

מ"ך תוי"ט ד"ה ומכ"א. ח"ל, כיון דנגמ' לא פשטינן לה מנליה למפשטיה מדנפשיה ולקצוע הלכה כו' והרמז"ס כמז יקדים איזה מהם שירלה, ע"כ. ולענ"ד י"ל דשאני הכא משאר אבעיות שבש"ס, כיון דהכא על כרחנו צריך למיעבד עובדא להקדים איזו מהם. ולכך נמי כתב הרמב"ם דיקדים איזו שירצה כיון דאי אפשר בלאו הכי. וכיון שכן הוא הרשות נתונה להרע"ב להכריע מסברא להקדים התדיר, אחרי דבלאו הכי אם יקדים אדם מדנפשיה את התדיר אינו עושה נגד הש"ס. ועיין תפא"י דכתב עוד טעם להכרעה זו מדחזינן דרוב הפשיטות שרצה הש"ס למיפשט היה להקדים התדיר, עי"ש. ואפשר דזה עצמו כונת הרע"ב מה שכתב ונראה דתדיר קודם ר"ל דנראה דרצון הש"ס דליהוי תדיר קודם.

שם הסטאת קודמת. וכתב בבני יששכר וא"ת איך שייך קדימה הרי שלמים נאכל לבעלים וחטאת לכהנים וצ"ל דמיירי בכהן שיש לו בשר שלמים מקרבן שלו כו'. לא הבנתי הרי אתי שפיר כפשוטו גם מקרבן שלמים דישראל בחזה ושוק הניתן לכהן.

מ"ז רש"י לשנות נאכלמן לאכלן כלום כו'. ופירש הרע"ב כגון לאכלן. דייק בתיבת

כגון, דלא תיקשי דבאכילתן לאכלן נראה כפל לשון, דהוי די לומר בשאין לשנות לאכלן כו' לכך הוסיף "כגון" דפירושא קא מפרש תנא. וכן התפא"י כתב דהיינו לאכלן כו'. ולענ"ד י"ל בשנקדים מה שדייק התוי"ט ד"ה רשאין בכונת מה דקאמר לשנות, עי"ש ובחידושי רש"ש מה שכתב בזה. ולענ"ד י"ל עפמ"ש במלאכת שלמה בשם התוספות פרק הזרוע ז"ל מתנות כהונה אין נאכלות אלא צלי ובחרדל. וא"ת הא תנן בפרק כל התדיר ובכלן הכהנים רשאין לשנות באכילתן ותרצו דודאי כמו שטוב לו ונהנה יותר מצי אכיל להו, אבל אדם שטוב לו צלי כשלוק ומבושל יאכל צלי שהוא דרך גדולה יותר ע"כ וע"ש מה שתירץ עוד בשם ר' יהוסף ז"ל. ונ"ל דמי שכבר התחיל לאכול קדשים צלי הוה אמינא דלא ישנה ממנהגו כיון דצלי מצוה מן המובחר וכבר נהג הכי. וקמ"ל דלית לן בה ורשאין המה לשנות מה שנהגו עד השתא. ובוה אתי שפיר לישנא דמתניתין דקאמר דרשאין לשנות באכילתן שנהגו עד עכשיו לאכלן מהיום צלויין שלוקין וכו'. ומה דקאמר צלויים עיין מלאכת שלמה ד"ה צלויים ויתיישב גם כן לפי דרכנו לענ"ד.

שם תוי"ט ד"ה שלוקין. פירש הר"צ מ"ו פ"צ דפסחים, ע"כ עי"ש. ועיין תוספות פסחים שם לט,ב ד"ה לא שלוקין. ומ"ש בגליון שם.

פי"א מ"א דם חטאת שניתו על הנגד הר"ז טעון כבוס. (נראה לפרש על דרך רמז מוסר, ע"פ הנודע דהגוף של האדם הוא בגד לנשמה ואם האדם חוטא בהנאות גופניות הגוף צריך להתיסר ביסורין הממרקין עונותיו שהגוף יהיה מורק ושטף מכתמי עונותיו. והיינו דם חטאת שניתו על הבגד שנכתם עונו המכונה בשם דם האדום [כמ"ש אם יהיו חטאיכם כשנים, וכמ"ש ידיכם דמים מלאו] על הגוף שהוא בגדו, הרי זה טעון כבוס שהוא מירוק עונותיו) אף על פי שאין הכתוב מדבר אלא בנאכלות שנאמר נמקום קדוש מאכל (ר"ל לענין הנאות הגופניות שכולם קרויים ע"ש האכילה, כמ"ש אכלה ומחתה פיה ועל זה רמזה התורה במקום קדוש תאכל, דכל